

«Ελίζα» από το «Ανοιχτό Θέατρο»

Τι σημαίνει «γεννήθηκε ένα θέατρο». Τι ακριβώς έχει γεννηθεί; Επειδή συνηθίζω να απαντώ μόνη μου στις ερωτήσεις που μου προκύπτουν, θα βάλω κάτω όλα τα δεδομένα. Στις 2 του Φεβράρη του 2002 επαναλειτούργησε ένας παλιός θεατρικός χώρος - το υπόγειο της ταβέρνας «Αντωνάκης» στην παλιά Λευκωσία. Ο καταπληκτικός αυτός χώρος εκπέμπει από μόνος του θεατρικότητα, η ατμόσφαιρα προηγείται της θεατρικής πράξης. Η αμεσότητα της επαφής των θεατών με τα δρώμενα στη στρογγυλή σκηνή επιβάλλει εν μέρει την αισθητική των παραστάσεων που θα φιλοξενηθούν εκεί.

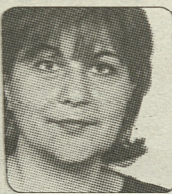
Συστάθηκε καινούρια θεατρική ομάδα, που ονομάστηκε «Ανοιχτό Θέατρο». Το πρόγραμμα της παράστασης με τις δηλώσεις των συνδημιουργών αλλά και τα επίσημα εγκαίνια με αγιασμό και χαιρετισμούς, έκαναν σαφείς τις προθέσεις της ομάδας να αποτελέσει θίασο με διάρκεια ζωής να γίνει νέο θεατρικό σχήμα με ξεχωριστή πορεία και ρεπερτοριακή πολιτική.

Ανεβάστηκε η πρώτη παράσταση, η «Ελίζα» της Ξένιας Καλογεροπούλου. Έργο παιδικό, που γίνεται παράσταση για μεγάλους. Η πρώτη ρεπερτοριακή κίνηση σωστή. Το έργο αυτό όπως και τα άλλα της Καλογεροπούλου ταίριαζει μόνο σε εκείνους που έχουν καταλάβει καλά τους κανόνες αυτού του είδους του θεάτρου, του πραγματικά ανοιχτού. Ανοιχτού ως σύστημα στο οποίο μπορούν να εμπλακούν οι θεατές, ανοιχτού ως διάυλος επικοινωνίας με τον κόσμο, ανοιχτού λόγω απουσίας του διαχωριστικού νοητού τοίχου μεταξύ του σκηνικού παραμυθιού και των απέναντι των θεατών.

Η Αλεξία Παπαλαζάρου σκηνοθετεί την πρώτη παράσταση του «Ανοιχτού Θεάτρου». Αλλά έχει κάνει πολύ περισσότερα. Ηγήθηκε όλης της προσπάθειας, ενέπνευσε συνεργάτες, έκανε αισθητικές δηλώσεις. Εξυπνα μετέτρεψε το προ-

σωπικό της όνειρο σε συλλογικό όραμα της ομάδας.

Και τώρα ας συνοψίσουμε. Κάνουν τα πιο πάνω δεδομένα πραγματικότητα τη γέννηση νέου θεάτρου; Πιστεύω ότι η απάντηση δε μπορεί να δοθεί σήμερα. Θ' απαντήσουν οι ίδιοι συνδημιουργοί του «Ανοιχτού Θεάτρου» με τη συνεχή παρουσία τους στο χώρο, με τη συστηματική παρουσίαση παραγωγών, με τη σταθερότητα της σύνθεσης του θιάσου, με τη συνεπή ρεπερτοριακή πολιτική, με την ευκρινή αισθητική γραμμή. Αυτό που θέλω να πω είναι ότι ένα θέατρο δεν γεννιέται έτσι ξαφνικά, αλλά γίνεται σταδιακά, βήμα-βήμα, παράσταση-παράσταση. Θα δείξει, όπως λένε οι μαθητές μου...

**NONA
ΜΟΛΕΤΣΗ**

Αυτό όμως δεν έχει καμιά σχέση με τη συγκεκριμένη παράσταση, με την «Ελίζα». Η παράσταση σίγουρα γεννήθηκε, πραγματοποιήθηκε, την είδαμε, ας μιλήσουμε γι' αυτή. Θ' αρχίσω από τη σκηνογραφική δουλειά του Λάκη Γενεθλή, η οποία είχε ιδιαίτερη σημασία επειδή διαμόρφωνε όλο τον εσωτερικό χώρο της αίθουσας. Ευρηματικός και ευφυής ο Λάκης Γενεθλής δημιούργησε δυο σκηνικούς κύκλους - στο στρογγυλό ξύλινο πάτωμα αντιστοιχεί στρογγυλός ξύλινος ουρανός-βουνό. Και αυτό δεν ξέρω πώς διπλασίασε το παραμυθένιο στοιχείο του θεατρικού παιχνιδιού. Οι καταπακτές και τα ανοίγματα στους πάνω και κάτω κύκλους δίνουν λύσεις στις μεταμορφώσεις του χώρου και οργανώνουν το χρόνο των ηθοποιών σε πολλές σκηνές.

Ως ενδυματολόγος ο Γενεθλής έστησε μια παράσταση με χιούμορ, αλλά και με ρομαντισμό.

Η Αλεξία Παπαλαζάρου δούλεψε πολύ πάνω στο ρυθμό από την οργάνωση των σκηνών. Σ' αυτά στοχεύει και μ' αυτά εντυπωσιάζει. Πολύ λιγότερη ή ίσως λιγότερο αποτελεσματική δουλειά έγινε με την ατομική υποκριτική παρουσία των ηθοποιών της. Ιδιαίτερα δύσκολα ξεπερνιούνταν οι διαφορές μεταξύ των ερασιτεχνών που συμμετείχαν στις μαζικές σκηνές και των ηθοποιών με πρόσφατη φοίτηση στις επαγγελματικές σχολές θεάτρου. Το ωραίο στήσιμο των θεατρικών επεισοδίων, έχει στόχο να κρύβει τις αδυναμίες του θιάσου και να προβάλλει τις δυνατότες του πλευρές. Πολλές από τις σκηνές στηρίζονται στις χορογραφίες, της Χλόης Μελίδου.

Δεν πιστεύω ότι είναι σκόπιμο να αναφερθώ στον κάθε ηθοποιό. Πρόκειται για έργο συνόλου και ο ζήλος και η όρεξη ήταν ομαδικά. Με το έξυπνο και χαριτωμένο κείμενο της Καλογεροπούλου και την όμορφη μουσική της Καραϊνδρου, το καράβι της παράστασης ταξιδεύει και το πλήρωμα εργάζεται καλά.

Πολύ ενδιαφέρον θα είναι να δούμε την επόμενη επιλογή στο ρεπερτόριο του «Ανοιχτού Θεάτρου». Υπάρχει κίνδυνος ο θίασος με τη σημερινή του σύνθεση να περιορίζει την Α. Παπαλαζάρου στις αποφάσεις της για το επόμενο έργο που θα ανεβάσει.

Ομως, μια δεύτερη σωστή επιλογή, στα μέτρα της ομάδας, και μια διανομή που να βασίζεται στις ιδιαιτερότητες της υποκριτικής προσωπικότητας των Μαρίνου Χατζηβασιλείου, Νάντιας Χαραλάμπους, Χρίστου Καραϊσκού, Δημήτρη Δημητρίου, Φώτη Γιωργίδη κ.ά. θα βοηθήσει όλους ν' ανέβουν στο επόμενο σκαλοπάτι της διαδρομής τους.

Καλές επιτυχίες στο νέο ξεκίνημα, λοιπόν.

ΘΕΑΤΡΟΚΡΙΤΙΚΗ

Σκηνοθέτης: Αλεξία Παπαλαζάρου
Μουσική: Ελένη Καραϊνδρου
Σκηνικά/Κοστούμια: Λάκης Γενεθλής
Χορογράφος: Χλόη Μελίδου
Παίζουν: Δημήτρης Δημητρίου, Μόνικα Χατζηβασιλείου, Φώτης Γιωργίδης, Χρίστος Καραϊσκος, Μαρίνος Χατζηβασιλείου, Αντρέι Κρούπα, Λήδα Κουμίδη, Χρίστος Γρηγοριάδης, Στέλλα Μενελάου, Άννα Σκορδή, Νάντια Χαραλάμπους